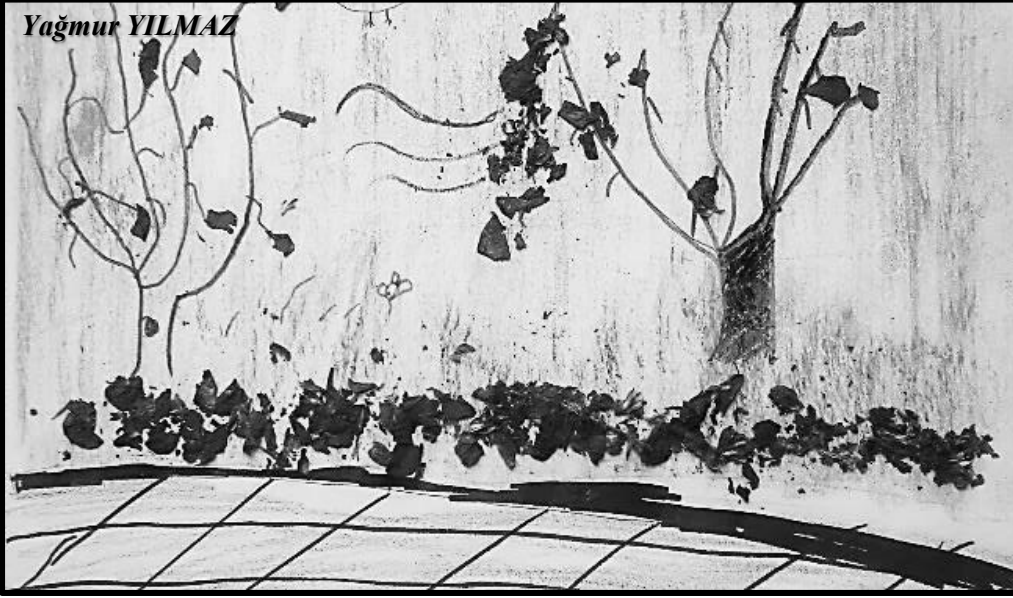

PENCERE

Kültür – Sanat – Edebiyat

Yağmur YILMAZ

Asrın Ceren ARKAN

RENKLER SENFONİSİ

Sonbahar gelmişti. Sonbahar mevsiminde onu göreni büyüleyen Ankara'nın Çubuk ilçesindeki Karagöl sarı, kırmızı ve kahverengi renkleriyle herkesi manzarasına hayran bırakıyordu. Renklerinin yanı sıra çevresindeki çam, söğüt, ıhlamur, kavak ve meşe ağaçları misafirlerinin rahatça nefes almalarını sağlıyordu. Stresten ve sıkıntıdan kurtulmak isteyenler Karagöl'e, Çubuk 2 barajının kenarındaki karayolu ile Kışlacık Mahallesi yolundan ulaşabiliyordu.

On üç yaşındaki Açelya her hafta sonu olduğu gibi bisikletiyle Karagöl'ün yol kenarında geziniyordu. Açelya'nın hiç arkadaşı yoktu. Birkaç kez arkadaş edinmeye çalışmış ama kendine uygun birine rastlamamıştı. O, mahalledeki çocuklardan farklıydı. Yağmurda ıslanırken şarkı mırıldanmayı, kurumuş ağaç yapraklarını günlüğünün arasına koymayı ve açelya çiçeklerini çok seviyordu.

Açelya'nın oturduğu mahalledeki çocuklar, televizyon izlemekten, bilgisayar oyunları oynamaktan başka bir şey yapmazlardı. Birçok kez okul değiştirmesine rağmen okulda da yalnızdı. Onun kendine ait bir dünyası vardı. Hayvanlara eziyet edilmeyen, çiçeklerin ve karıncaların üzerine basılmayan bir dünya...

Bir gün Açelya yine gezmeye çıktığında birden duraksadı. Bir ses işitmişti, bu bir kuş sesiydi. Sesi takip etti, yakınlardaki bir ağacın altındaki kuştan geliyordu bu ses.

Kuşu avuçlarının içine nazikçe aldı. Kahve tonları kanatlarından biri yaralıydı. Zaman kaybetmeden küçük kuşu bisikletin sepetine koyup hızla yakınlardaki veterinerine götürdü. Veteriner kuşun yarasına bir ilaç sürdü. Sonra yaralı ayağını dikkatle sardı. Açelya kuşun ayağının yaralı olduğunu veteriner sararken fark etmişti. Kol saatine baktı. Eve epey gecikmişti. Ailesinin onun için endişelenmiş olabileceğini düşünerek yaralı kuşla beraber evine gitti. Yaralı kuşu gören ailesi ona üzülme ve iyileşene kadar onlarla kalabileceğini söylediler. İki hafta sonra yaralı kuşun iyileşmeye başladığını fark ettiler. Açelya bir taraftan seviniyor bir taraftan üzülüyordu. Evet, kuş iyileşiyordu ama Açelya ondan nasıl ayrılacaktı? Yaralı kuş günden güne iyileşiyor, eski gücüne kavuşuyor, güzel sesiyle ötüyordu.

Aradan zaman geçti ve kuş iyileşti. Ailesi Açelya'yı ikna etmeye çalışıyordu. Bir canlının özgürlüğünün elinden alınıp kafese koyulmasının ne kadar kötü olduğunu açıkladıktan sonra Açelya durumu sonunda kabullendi. Küçük kuşu da yanına alarak Karagöl'e gitti. Karagöl'ün manzarası oldukça etkileyiciydi. Açelya, kuşuna gülümseyerek baktı. Kuşundan ayrılacağı için üzgün olsa da, ona yardım ettiği için sevindi. Küçük kuşu çimenlerin üzerine bıraktı. Kuş ona bakarak öttü ve neşeyle havada süzülürken, gözlerinden akan yaşları tutamadı. Bir canlının hayatını kurtarıp sonra da özgürlüğüne kavuşturmak ne büyük mutluluktu.

Sude TÜZÜN

DÜŞER YOLUN

Üst tarafı dumanlı dağlar,
Ovaları yeşilden yaşmak bağlar,
Eteğinde sular çağlar,
Gelir misin, gelmez misin?

Bizim köy güzeldir yazın,
Rüzgar eser hazin hazin,
Bülbül der ki güle: ``Nedir nazın?``
Gelir misin, gelmez misin?

Bülbül olup şakımak gerek,
Tezgahlarında ipek dokumak gerek,
Tozlu yollarda yürümek gerek,
Gelir misin, gelmez misin?

İctal TİRYAKI

KÜLTÜRÜNÜ YABANA ATMA

Maalesef ki değerlerimize sahip çıkamıyoruz daha doğrusu çıkmıyoruz. Değerlerimize önem vermiyoruz, onları yaşatmıyoruz. En büyük hatayı batıya özenerek yapıyoruz. Onların törenlerini, bayramlarını, yaşayış tarzlarını, kılık kıyafetlerini benimsiyoruz. Kendi örf ve âdetlerimizi ne yazık ki unuttuk gittik. Düşünün, gelinin çiçek atması bizim değerlerimizden mi? Tabii ki değil. Ben büyüklerimizden düğünlerini dinlediğim zaman hiç böyle bir gelenek duymadım. Çünkü eskiden yoktu. Son yılların olmazsa olmaz modası olarak karşımıza çıkıyor. Cenazede siyah giyinmek, cadılar bayramı, Noel kutlamaları, bekarlığa veda partisi ve daha bir sürü şey. Bu değerler onların değerleri bizim değil.

Ülkemizdeki değerlerimizi acımadan yok sayıp başkalarının örf ve âdetlerini benimsemek de neyin nesi. Örneğin; bayramlarımız en büyük geleneklerimizden biridir. Ama artık akraba ziyaretleri bile yapılmıyor bayramlarda. Hatta bayramlar gelince "Yaşasın tatil!" deniliyor. Ah! Nerede kaldı o eski bayramlar.

Peki ya bir de şu meseleye bakalım. O kadar boş vermişiz ki diğer ülkeler yemeklerimizin, oyunlarımızın adlarını değiştirmiş ve de üstelik bizim diye sahip çıkıyorlar. Kendi kültürümüze sahip çıkmamızı da geçtim bunca asırlara rağmen hâlâ kendi değerlerimizi bilmiyoruz. Özendiğimiz bir yaşam şeklini tutturmuşuz öylece yaşayıp duruyoruz.

Kısacası önce kendi kültürümüzü bilmeli, sonra kültürümüze sahip çıkmalı ve kültürümüzü gelecek nesillere aktararak onu sonsuza dek yaşatmalıyız.

Zeynep BAYRAKTAR SEVGİLİ ZEYNEP

Sana kendimi defalarca anlatmaya çalıştım fakat başaramadım. Denemediğim yol kalmadı. En sonunda sana bu mektubu yazmaya karar verdim. Ben, senin o çok sevdiğin abur cuburlarını barındırdığın zavallı miden. Sana çok kızgınım. Ama senin umurunda değil. Sen anca zararlı yiyecekler ye, asitli içecekler iç ve beni hor kullan. Hiç düşünme beni. Yazık bana da biraz acı lütfen. Bir insan bu kadar yemez, yapma etme. Bu kadar sağlıksız şeyi sabah, öğlen, akşam ve gece tüketerek bu genç yaşta beni çürütme.

Zeynep, hani diyorum biraz sağlıklı beslenmeyi mi denesen. Bu konuda büyüklerinin sözünü biraz olsun dinlesen. Her şeyi geçtim Fen Bilgisi öğretmenin hatrına bana biraz saygı göstersen. Derste o kadar dil döküyor beslenmenin önemi hakkında.

Bak dediklerini yaparsan belki sözlü notlarını yükseltir ha ne dersin. Bence iyi fikir. Bir kere olsun dene. Bir şey kaybetmezsin aksine beni yeniden kazanırsın. Sağlığıma tekrar kavuşurum.

Ah! Nerde o eski günler. Sen daha bebektin o zamanlar hatırlamazsın. Annen ne güzel beslerdi beni. Allah razı olsun ömrümün en güzel yıllarıydı. Şimdi pırasanın, ıspanağın tadını unuttum yahu.

Haydi biraz kendine dikkat et. Spora da başla lütfen. Hem biraz zayıflarsın fena mı olur. Arkadaşlarım; kalp ve akciğer de çok şikayetçi benden. Artık beni aralarına almak istemiyorlar. Nedenmiş biliyor musun? Çok yer kaplıyordum, biraz küçülmem gerekiymiş.

Of! Ben ne diyorum sen ne yapıyorsun. Hala yiyorsun ,hala yiyorsun. İmdat!

Her şeye rağmen seni çok seven miden.

Can ILIK MERDİVEN

Şu anda,
Yağmur yağıyor,
Merdivenin ilk basamağında,
Bir inip bir çıkıyorum.
Birisini merdiven tırmanıyor ,
Bir diğeri tırmandığı yerden düşüyor.
Sırılsıklam olana kadar
Yürüyorum, yürüyorum, yürüyorum.
Nedendir bilmiyorum.
Etrafıma bir bakıyorum da
Herkes kendi derdinde
Birisini merdiven tırmanıyor,
Diğeri ise arkadaşıyla konuşuyor.
Ben ise merdivenin ilk basamağında
Çıkıyorum, çıkıyorum, çıkıyorum.
İşte merdiven bitti,
Yürüyorum, yürüyorum, yürüyorum.

Nisa GÜRKAN DÜRÜSTLÜK

Yalan söyleme asla,
Dürüst ol hayatta,
Yalanla dost olma,
Bunları da unutma.

Suçlu sen olacaksın,
Yalan söylersen eğer,
Doğruluktan ayrılacaksın,
Yok olacak güzellikler.

İyi insan olmanın,
Şartlarındandır dürüstlük.
Arkadaşsız kalırsan,
Yanında olur dürüstlük.

Doğruyu açık açık söyle,
Ne olacak düşünme,
Yalvarsalar bile,
Sakin yalan söyleme.

Havva Sude YANIK İNSAN DEDİĞİN

İnsan olmak, insan olarak üzerimize düşen sorumlulukları getirmek demektir. Tabii bunun üzerine birçok kavramı yoğunlaştırabiliriz. İnsanı insan yapan şey onun içinde taşıdığı yüce duygulardır. Bu yüce duyguların başında insanları sevmek, onlara saygı duymak, hoşgörülle yaklaşmak gelir. Bunlardan biri eksik olan bir beden için insan tanımlaması yapmak doğru olamaz.

Farkında olmadan çılgınca üretiyor ve tüketiyoruz. Sevgi, saygı, merhamet kavramları en çok tükettiklerimizin başında geliyor. Yalnızlaşıyoruz ardından kendimizi yiyoruz fakat doymuyoruz. İnsanlık için endişeleniyorum ve sonumuzun nasıl olabileceğini tahmin edemiyorum. Dünya dönüyor, dönerken de değişiyor, bu değişim bizi de değiştiriyor. İnsanlık insan karşısında çaresizce tükeniyor. Yani savaşlar devam ediyor, çocuklar öldürülüyor, kadınlara yapılan şiddetler, hayvanların çektiği eziyetler...

Mevlana'nın bir sözüyle bitirmek istiyorum: "Ne fark eder ki kör insan için elmas da bir camda. Sana bakan bir kör ise, sakın kendini camdan sanma." Ne kadar derin ve güzel bir söz tabii ki anlayabildikten sonra. İnsani duygularımızın hiç bitmemesi dileğiyle.

Anıl Ahmet ERDEM

SON PİŞMANLIK FAYDA ETMEZ

Küçük bir fabrikada çalışan sürekli böbürlenen, tombul, kısa bir patron ve onun zavallı işçileri. Patronun gözünde işçiler, sefil, aç ve doyurulmayı bekleyen köpek yavrusu gibiydiler. Fabrikada üretim düzenli bir şekilde devam etmesine yani iyi iş çıkarmalarına rağmen patron onları sürekli aşağılıyordu. Sürekli iş verenin kendisi olduğunu onların basit bir işçiden ibaret olduğunu söyleyerek işçilerine haksızlık yapıyordu.

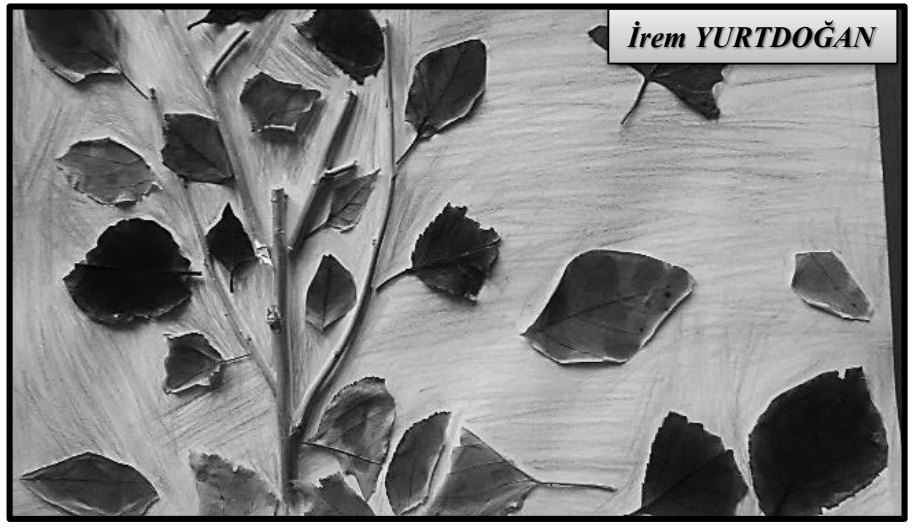
Bir gün, fabrikadaki patronun olumsuz tutum ve davranışları işçilerin canına tak etti. Hiç kimse işe zamanında gelmedi. Kimi öğlen kimi akşama doğru kimi de sabahın köründe işe gelmeye başladı. Kafalarına göre davranıp hiçbir kurala uymadılar. Günler bu şekilde geçerken artık işçilerin hiçbiri fabrikaya gelmiyordu. Ve patron da uzun bir aradan sonra fabrikaya geldi fabrikada kimseyi göremeyince çok sinirlendi. Sanki o kadar işçinin yaptığı işleri becerebilecekmiş gibi makinelerin başına geçti. Saatlerce çalıştı bir de baktı ki hem yorulmuş hem de o kadar zaman geçmesine rağmen ortaya hiçbir ürün çıkaramamıştı. O zaman anladı işçilerin ne kadar önemli olduğunu.

ÖN YARGILARIMIZI KIRALIM

Peronda onlarca belki yüzlerce yolcu bekliyordu. Aralarında tatile, askere, ziyarete ve okula gidenler vardı. Her üç dakikada bir anons yapılıyor ve uçaklar havalanıyordu. Yolcular arasında uçağının kalkmasını bekleyen mutlu bir aile... Anne, baba ve yirmi yaşlarında bir genç... Genç durmadan annesine ve babasına sarılıyordu. Uzaktan bakınca küçük bir çocuğu andıran bu genç. Vakit geldi ve uçağa binip koltuklarına oturdular. Uçak havalanmaya başladıktan sonra genç bağırmaya başladı:

— Anne! Yukarı çıkıyoruz. Her şey küçülüyor. Evler geride kalıyor. Baba! Etraf ne kadar da güzel değil mi? Deniz de masmavi oturduğumuz koltukların rengi de. Şuan bembeyaz bulutların arasından geçiyoruz onlara dokunmak istiyorum. Yükseliyoruz. İnanabiliyor musun, bulutların da üstüne çıktık. Güneş tüm parlaklığıyla beni selamlıyor.

Genç anne ve babasına bunları söylerken yan tarafta oturan ihtiyar adam bu durumdan rahatsız olacak ki babanın omzuna dokundu ve :

— Oğlunuzu iyi bir doktora götürseniz iyi olacak gibi, dedi.

Baba ona şöyle karşılık verdi:

— Oğlum zaten doktordan geliyor. Doğuştan kördü ve ameliyat sonrası gözleri açıldı, dedi.

Bunun üzerine ihtiyar adam utançla başını öne eğdi ve yolculuk boyunca bir daha tek kelime etmedi.

Meliha ERDEM

BÜYÜK ADAM OLMAK

Can iş aramaktan dönüyordu. Hava kararmış, sokak lambaları tek tek yanmaya başlamıştı. Karşıdaki elektrik direğinin dibinde küçük bir karartı gözüne ilişti. Koşup yerdeki şeyi aldı. Gördüğü şey bir cüzdandı. Cüzdanın sahibini görebilme ümidiyle etrafına bakındı. Fakat ortalıkta kimse görünmüyordu. Can, cüzdanın içindeki paranın miktarını da merak etmiyor değildi çünkü oldukça şişkin bir cüzdandı. Onu açtığı anda içinde bir iş kurabilecek kadar imzalanmış çek olduğunu gördü. Birden babasının şu sözü aklına geldi: " Bir iş kurup adam olamadın."

Biraz zaman geçtikten sonra Can kendini topladı. Gidip çeki bozdurdu. Aradan bir hafta geçmişti.

Bu sürede Can çoktan bir lokanta kiralamış ve işinin başına geçmişti. Babasına gidip artık adam olduğunu bile söylemişti. Babası bu duruma çok sevinmişti fakat bilmiyordu ki oğlunun haram parayla iş kurduğunu.

Ertesi gün Can evden çıktıktan sonra kapı çaldı. Eve Can'ın parayı aldığını gören arkadaşı Ali gelmişti. Can'ın babasına olan biteni bir çırpıda anlattı. En sonunda da: " Belki bir gün pişman olup parayı geri götürür diye bekledim." dedi. Can'ın babasının gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Can'a böyle bir iş yaptırarak kadar yüklendiğine pişman oldu. Ali, Can'ın babasını teselli ettikten sonra Can'ın lokantasına gittiler. Babasını gözleri yaşlı gören Can olayın farkına varmıştı. Yaptıklarından pişman oldu. Baba ve oğul hatalarının farkına vardılar. Lokantayı geri devredip parayı da denkleştirip çek sahibini bularak çeki teslim ettiler. Baba, hatasından dönen oğluna:

— İşte şimdi gözümde büyük adam oldun, dedi.

Elif ÇAYIRLI

KİTAPIN IŞIĞI

Kitaptır en iyi dost,

Kıymetini bilene.

Arkadaştır hepimize,

Bilgi verir isteyene.

Okuma aşkı kalbimizde,

Bilgisi inci gibi içinde.

Çok kıymetli hazineler

Buluruz derinliklerinde.

Çok okuyan çok bilir,

Bilgi dağarcığı yenilenir.

Okumayı unutmamalı,

Kitapları kırmamalı.

Kitapla aydınlansın dünyamız,

Huzur bulsun yuvamız.

Her zaman ışık saçarsınız,

Bitmesin hiç okuma sevgimiz.

Nurhayat KELEŞ

HAYAT SEVİNCE GÜZEL

Sevgi, herkesin bildiği bir kelime. Ama bilinen bu kelimenin adını söylemek kadar gerçekleştirmek de basit bir şey. Yeter ki isteyelim.

Hayatımızı anlamlı kılan en güzel duygudur. Sevgisiz geçirilen ömür umutsuz ve boşa geçirilmiş demektir. Ne güzel dile getirilmiş o nostaljik şarkıda:

Hayat sevince güzel, sevince tatlı günler,

Bir kuşu, kelebeği, bir taşı sevin yeter.

Sevince kalbimizde ümitler çiçeklenir

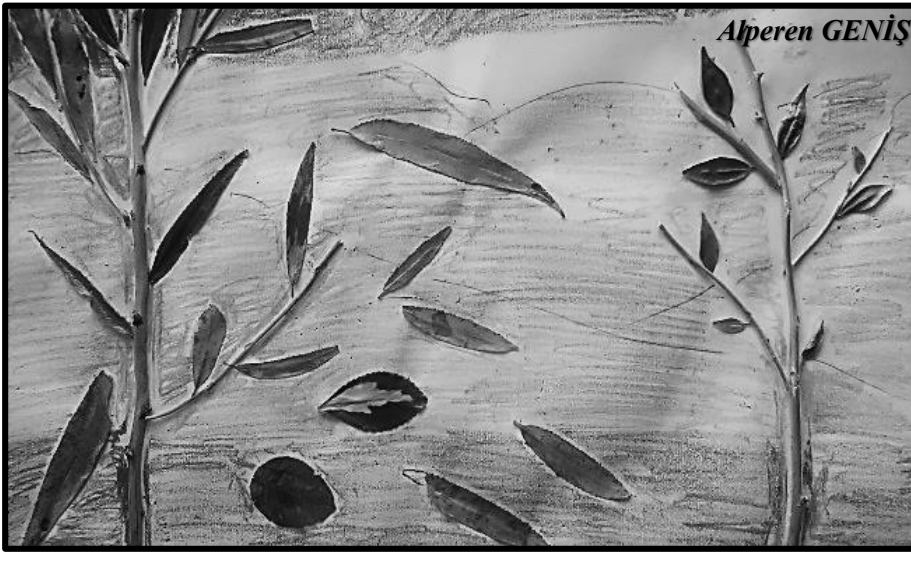
Kötülükler kaybolur karanlığa gizlenir

Çok sevmeli herkesi sevgi ömrün neşesi

Dünyada en güzel şey kalpte insan sevgisi.

Sevgi paha biçilemez. Bedavadır korkmayın bol bol harcayın. Hatta bırakılabilecek en iyi mirastır. Sonuçta ruhumuzun da enerjiye ihtiyacı vardır. Bu enerji ruhumuza ancak sevgiyle sağlanabilir. Aslında sevgi, bir kez olsun gülümsemekle, selam vermekle, gururu bir kenara atıp duygularını korkmadan belli etmekle gösterilebilir. Sevgi gerçekleştirilmesi bu kadar basit bir şeyken neden herkes korkup o kalın duvarlar arkasına saklanır. Duyguları ifade etmek çok mu zor? Olamaz. Şu hayatta sevgi kadar güzel bir şey varken onu kaybetmeden kıymetini bilip sahip çıkmalıyız.

Sonuçta sevgi karşılıksız oldukça hayat bulur. Kimse korkmasın ve gururuna yenik düşmesin. Hayata bir kez geliyoruz ve bu değerli hazinenin kıymetini bilelim.

Gülnur YAMAN

DAVETKÂR SONBAHAR

Sonbahar... Benim gibi hüznü insanların söylediği şarkılara eşlik eden mevsim... Anlamlıdır sonbahar öyle herkes yaşayamaz, mavi gökyüzünden usul usul kederli ve kadersiz insanların gözyaşları dökülür, o gök gürültülü ve şimşekli günlerde herkes ıslanır – şemsiyesi olanlar bile – fakat herkes hissedemez o yağmurun hüznü melodisini... Fırınlardan sıcak ekmeğin kokusu gelir, toprağın o tarif edilemeyecek kadar içime işleyen kokusu... Koca yaşlı şişko dünyanın küçük dürbününden dışarı bakarsın, yazın neşeli cıvıltılarına ev sahipliği edinen koskoca çınarlar, söğütler, kavaklar sonbaharda yerini sararmış, yaşamaktan bıkip intihar etmeye meyilli yapraklara bırakır. Kara bulutlar o beyaz eşsiz kar tanelerinin habercisidir aslında. Ilık ve tatlı rüzgarlar hafifçe yüzünüzü yalıyordu tam o sırada annesinin sıcaklığıyla uykuya dalmış minik kedi yavruları görürsünüz kaldırımlarda. Biraz duyarlı ve vicdanlı bir insansanız siz de onların ikinci annesi olursunuz, acaba aç mı susuz mu endişesiyle içinizdeki düşüncelerde kıpırdanmalar olur, aklınız onlarda kalır. Bay rüzgar ılık çalmaya devam ederek bayan yağmurun şatosuna davetiye gönderdiği gök gürültülerinden bellidir aslında. Bayan yağmur davetiyeyi okuyup da kabul etmeden önce evinize gider, sobanızın üzerine koyduğunuz kestanelerin kokusunu içinize çekerek ve dayanmadan bir tane ağzınıza atarsınız.

Yalnızsanız zor geçer sonbahar, tıpkı yaza hasret ve özlem duyduğunuz gibi yüreğinizi ısıtacak insanlara, hikayelere ihtiyacınız vardır. En çok da yüreği güzel insanlara... Birisi tarafından merak edileyim hatırlanayım isterseniz oysa mutlu ve samimi aileye sahipseniz sizden mutlusunu bulmak öyle kolay da değildir. Geceleri küçüklüğünüzde, dedenizin anlattığı içinize işleyen, samimi hikayelerle yaşıyorsanız, elinize kahvenizi alırsınız ve derdinize ortak olan kışı beklemeye başlarsınız.

Aslında her sonbahar hüznü demek değildir, bazıları için heyecanlı bir bekleyiştir. O yüce yağmurların arkasından çıkacak olan rengarenk gökkuşağını beklemek gibi... Bu da birisini sevmek gibidir. Ruhunuz birisinin ruhuna meyillidir sizler de onu onsuzluk ve sonsuzlukla beklersiniz, o renk cümbüşünü görmekse buna değerdir.

Gel, aklımdan bir an olsun çıkmadığına gel.
Gel, seni sabah akşam düşünene gel.
Gel, uykusunu hasretle böldüğüne gel.
Gel, geceleri gözünü benim için kırpmayana gel.

Gel, yolunda mecnun olana gel.
Gel, kızgın çöllere attığına gel.
Gel, aç susuz bıraktığına gel.
Gel, içini parça parça ettiğine gel.

Gel, bir gülüşünle mest olana gel.
Gel, bakışında kaybolana gel.
Gel, umursamaz tavrınla içini yaktığına gel.
Gel, dünya bir yana sen bir yana diyene gel.

Büşra Nur GÜNGÖREN BENLİK ÜZERİNE

Benlik...Bu kelimeyi duyduğunuzda aklınıza neler geliyor ? Durun biraz tahmin edeyim: Ruhsal ve fiziksel davranışlarınızın bütünü, yapmakta ve düşünmekte devamlılık sağlayan yapısal karakteriniz... Bunların daha birçok şekilde devamını getirebiliriz. Fakat bu sayılanların ya da sayılabilecek olanlar sizi tamamen anlatmaya yetmeyecektir.

Benlik üzerine konuşmak gerekirse, kişi kendi ruhunu, zihinsel yapısını, davranışsal bütünlüğünü sağlamak amacıyla bir araya getirdikleriyle kendini adeta bir yapboz gibi oluşturmaktadır diyebilmekteyiz. Kendi bütünselliğinizi sağlamak üzere zihinsel ve fiziksel uygulamaların bileşimi de tamamlamaktadır benliği. Kademe kademe kendini oturtturarak ve ehlileştirerek zamanla sizi tamamen kontrol altında alabilecektir. Benliği ele alırsak kişinin ruhuyla davranışlarını oturtturması bu durumun biraz daha bütünselliğini ortaya koyacaktır. Az önceki cümlede de belirttiğim üzere zamanla kontrolünü tamamen kurmuş olarak kişiliğinize, beyninize, davranışlarınıza hakim olacaktır. Bunların yanı sıra kişinin kendine "huy" olarak benimsediği fakat çoğu zaman kendisiyle ve benliğiyle örtüşmeyen davranışları vardır. Başta her ne kadar kontrollüymüş gibi gözükse de zamanla kötü etkileri sizi sarmaya başlar. Zaten çoğu zaman zararlı davranışların, düşüncelerin temeli de kontrolsüzlüğe ve kendi içimizdeki uyumsuzluğa dayanmıyor mu ?

İşte yukarıda da bahsettiğim gibi benlik kişinin davranışlarıyla ruhunu oturtturabilmesidir. Bu durum çoğu zaman nasıl gelişir orası bilinmez fakat asıl önemli olan kendinizle uyumunu yakaladıklarınızdır. Son olarak şunu da eklemeliyim ki, hayatınız boyunca iyi bir benlik için çevrenizle, kendi yapılarınızı birleştirin ki bunu oturttuğunuz an kendinizi tamamlayabilirsiniz.

Enes Can ILIK

DÜNYA BİR YANA SEN BİR YANA

Gel, gün ortasında güneşe hasret bıraktığına gel.
Gel, tüm yoklukları tüm zorlukları yüklediğine gel.
Gel, yüreğine o kuşları saklayıp
Sonra da sahipsiz bıraktığına gel.

Gel, boğazına o düğümü atıp
Zorla konuştuğuna gel.
Gel, benim için gecelerini gündüze katana gel.
Gel, benim için zamanı yok sayana gel.

İMTİYAZ SAHİBİ

Ömer MOLLAHÜSEYİNOĞLU

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Merve Bahar ALTINIŞIK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Makbule TEZCAN

GÖRSEL DANIŞMAN

İsmail Tansel YILMAZ

YAYIN KURULU

Yasin AYDIN

Elif AYDIN

Başak Neslihan KOCA

Hüseyin EMREÇİK

OKUL ADRES TELEFON

YAVUZ SELİM ORTAOKULU

YAVUZ SELİM MAH.HÜKÜMET CAD.GONCA

SOK.NO:14/A Çubuk / ANKARA

TEL NO:837 14 30